

Slavni muzikanti

Autor Administrator

Braæa Grimm: Bremenski gradski muzikanti

Imao neki èovjek magarca koji je dugo pokorno nosio vreæe u mlin i èija je snaga sada bila pri kraju, pa je bio sve slabiji u poslu. Njegov gospodar naumi da ga se nekako riješi. Magarac primijeti šta mu se sprema, pa pobjeæe i uputi se u Bremen.* Tamo bi, mislio je, mogao postati gradski muzikant. Kad je prešao dio puta naiðe na psa koji je leæao pokraj druma i dahtao kao netko tko se dobro natrèao.

„Što toliko dahæeš, Šrove?“ – upita magarac.

„Star sam i sve slabiji“– odgovori pas „pa ne mogu više u lov, a gospodar me hoæe dati u šinteraj. Zato sam strugnuo. Kako sada doæi do korice kruha?“

„Znaš što“ – reèe magarac -„ja idem u Bremen i postaæu tamo gradski muzikant. Poði sa mnom. Ja æu svirati na tamburici a ti udaraj u bubanj“.

Pas se obradova pa mu se pridruæi. Nisu dugo išli kad ugledaše maèka kako sjedi kraj puta, natmurena kao tri kišna dana.

"Oj, ta je to tebi krenulo nizbrdo, macane"? – upita magarac.

"Tko bi bio veseo kad mu rade o glavi" – odgovori maèak. "Kako mi se nakupilo podosta godina, a zubi mi otupjeli, pa mi višene pašene u zapeaku presti nego loviti miševe, gospodarica me htjede baciti u vodu s kamenom oko vrata. Evo sam kidnuo, a sad ne znam kud sa sobom; dobar savjet bi mi zlata vrijedio";

"Hajde s nama u Bremen, ti se bar razumiješ; u noænu muziku, pa bi kao i mi mogao postati gradski muzikant.

Maèku ovo polaska i poæe s njima. Uskoro tri bjegunca naiðoše na neko dvorište na èijoj kapiji èuèi pijetao i krešiti koliko ga grlo nosi.

"Što toliko krešitiš, ušaniš; nam probiti" – reèe magarac. "Šta ti je?";

"Sutra je nedjelja, – reèe pijetao – dolaze gosti, a domašica, bez srca i milosti, naredila kuharici da baš mene spremi u èorbi. Veèeras æe mi odrubiti glavu, pa za to krešitiš tim koliko mogu, dok mogu";

"Ma, pusti ti to, crvenglavi" – odmahnu magarac – "poði s nama, mi idemo u Bremen, a od smrti bolje, svugdje æeš; naæi. Ti imaš; zvuèan glas, pa kad budemo zajedno muzicirali, dobro æeš; nam doæi";

Pijetao prihvati prijedlog i svi zajedno nastaviše put. Kako je do Bremena bilo višene od jednog dana hoda, svratiše pred veèe u neku šumu da tu prenoše. Magarac i pas legoše pod jedno veliko drvo, maèak se pope iznad njih na granu, a pijetao odleti do samog vrha gdje mu je bilo najsigurnije.

Prije nego što zaspa, pogleda on još; jedanput na sve strane. Kako mu se uèini da u daljini vidi neku svijetlu toèku, doviknu svojim drugovima da je, izgleda, u blizini neka kuša, jer se vidi svjetlo. Magarac reèe:

"Mogli bismo poæi tamo, ovo baš; nije najbolje prenoæište";

Pas pomisli kako bi mu dobro došla koja kost s malo mesa na njoj. Tako krenuše prema svjetlu koje je bivalo sve jaèe i veæe, dok ne stigoše pred osvjetljenu razbojnièku kuæu. Magarac, kao najveæi, priðe prozoru i pogleda unutra.

"Šta vidiš; Svonjo?"; – upita pas.

"Hmmm, šta vidim?"; – odgovori magarac. "Vidim postavljen stol s dobrim

jelom i
pijetao i razbojнике kako sjede i goste se

"To bi bilo nezasadno za nas" - reče pijetao.

"E, da nam je nekako unutra!" - zamisli se magarac.

Posavjetovao se se to da urade kako bi rastjerali razbojнике i najzad
smislio:

magarac će prednjim nogama stati na prozor, pas će skočiti na magarčeva
leđa,
maćak će uspuzati na psa i najzad će pijetao uzletjeti maćku na glavu.

Kad to
uradio, počeo
na ugovoreni znak zajednički muzicirati: magarac zanjaka, pas zalaja,
maćka
zamrznjauka a pijetao zakukurika, pa se surva kroz prozor u sobu da su
stakla
zazvežala. Na tu užasnu dreku razbojnici skoće, pomisli da to dolaze
duhovi
i navratnanos pobjego u umu. Āetiri pajdaša sjedo za trpezu,
navali na
preostala jela i najedo se kao da će Āetiri sedmice gladovati.

Kad Āetiri
muzikanta
završio s jelom, pogasio svijeće i potražio mjesta za spavanje, svako
već
prema svojoj želji i navici: magarac leže na đubriću, pas iza vrata,
maćka na
topli lug kraj ognjišta, a pijetao sjede na prećku. I kako su bili
umorni od
dugog puta, ubrzo i zaspao.

Kad prođe
ponoć i
razbojnici izdaleka vidje da u kući više ne gori svjetlo i da sve
izgleda
mirno, progovori harambaza:

"Nismo smjeli ovako nasjesti" - i posla jednog da ode i pretraži kuću.

Taj zateće
sve mirno, pa
ode u kuhinju da zapali svijeću, i kako je od užarenih, sjajnih maćkinih
oćiju
pomislio da je pravi žar, on prinese njenim oćima sumporno drvce da ga
upali.
Ali maćka nije znala za alu već mu frkće skoći u lice i izgreba ga.
On se
grdno uplasi, potrča i htjede da izleti na zadnja vrata i nagazi na psa.
Pas
skoći i ugrize ga za nogu. A kad potrča preko dvorišta i naiđe na
đubriću,
magarac se ritnu i opali ga zadnjim kopitama. A pijetao, koji se od buke
probudi, zakrešta sa prećke: "kukuriku!"

Tad potrča

razbojnik,
što su ga noge nosile i reèe svome harambaši:

„Ah, u kuæi je grozna vještica, sunula mi je u lice i ogrebala me svojim dugim kandžama, pred vratima sjedi èovjek s nožem, taj me je ubo u nogu, na dvorištu leži neka crna neman koja me je zviznula toljagom, a gore na krovu sudac i vièe: „Ovamo s tom huljom! pa sam jedva živu glavu spasio“.

Od tada se razbojnici više ne usudiše uæi u kuæu, a èetvorici nesusuđenih bremenskih muzikanata kuæica se toliko dopala da više nisu htjeli iz nje.

A onome tko je zadnji ovo prièao još bride usta od prièanja.

(*Bremen – grad u Njemaèkoj)